

17. okt. 2016

Forslag til forespørgselsdebat om hvorvidt vi kan komme med særlige indsatser og tiltag i forhold til børn og unge, for at kunne forebyggende mindske omsorgssvigt og særligt synliggøre og styrke forældreansvaret. Især om der er behov for sammenhængende og klar national strategi og handleplan på området.

(Medlem af Inatsisartut Anthon Frederiksen, Partii Naleraq)

Børnene er vores mest værdifulde ressource. Siumut arbejder for at børn og unge skal være trygge, sunde, have selvtillid, respekterer medmennesker, psykisk og fysisk stærke samt at de skal kende deres identitet. Der skal være balance mellem familie og arbejdslivet.

Siumut vil bane vej for at de familier der har behov for rådgivning skal have rådgivning så hurtigt som muligt, således at anbringelse af børn uden for hjemmet kan holdes nede på absolut minimum. Rådgivning af familier skal forbedres, således vil Siumut arbejde for at man hver år bevilger midler der svarer til behov.

Her i landet er forholdene udfordret. Det er på sin plads at skimte vort lands historie igen. Vi har gennem mange århundreder levet i et barskt land, hvorfor vi grønlændere med rette er stolte over vore stærke forfædre for de arv de har givet os. Selv om vores identitet er ændret efter vi er begyndt at leve med andre folkefærd, som har medført mange fordele men også mange ulemper. Et af de ting der blev ændret er måden vi opfostrer vore børn. Ændringen i levemåden har desværre ændret vore vaner og værdier, som har medført at vore værdier på børneområdet samt mål for samfundet ikke længere er sammenhængende.

En af de ting der mest er beklagelig er, at nogle af vore børn bliver anbragt uden for hjemmet, og det med at det ser almindeligt ud at det sker er ulykkelig. Men det er en stor udfordring at man årligt skal afsætte op til 235 millioner kroner. Ansvarer ligger hos forældrene, men samfundet er medansvarlige, men vi kan ikke bare fratage forældrene deres ansvar ved blot at fjerne dem uden at der ligger en grund herfor.

For at få ændret disse ting må vi involvere hele samfundet, ved at vi sammen laver oplysningsarbejde skal vi give samfundet større incitament til at føle sig ansvarlige.

Nu er der flere initiativer igang. "Central rådgivningscenter" er blevet oprettet og er stadigvæk under udvikling, ligesom flere tiltag rettet mod børn er blevet spredt ud. Men disse initiativer er ikke nok, Vi må stærkt opfordre forældrene til ikke at flygte fra deres ansvar og tage opdragelse yderst alvorlig.

Når man har et misbrugsproblem er der tilbud om misbrugsbehandling. De familier der ønsker at komme videre kan henvende sig til Familiecentre i deres byer.

I sin forespørgsel medtager Anthon Frederiksen blandt andet hvad vi kan gøre for børn der går ude om natten. Til dette vil vi fra Siumut sige: *Ifølge forordning nr. 1, 15. april 2003 § 5, stk. 1 og 2, har enhver der får mistanke om at et barn kan være i fare underretningspligt.* Men vi er alle bekendte med hvordan kommunernes borgerservice er, som på grund af organisatorisk samt personalemæssige forhold kan komme bagud i opgaveløsningen. Derfor vil vi opfordre de offentlige samt kommunerne om at de i samarbejde opretter socialrådgivere på skolerne, således at man kan sikre, at sager bliver behandlet hurtigere.

Hvis vi i lighed med vort naboland Island skal kræve, at børn under 15 år skal være hjemme senest kl. 23 om aftenen, så vil spørgsmålet så være, hvem der skal kontrollere at det også sker!? Sådan som vi bor spredt her i landet, så ville en realisering af dette være en udfordring i sig selv. Hvis vi skal lave sådan en lov, så skal vi være opmærksomme på, at vi risikerer at lave en lov som vi ikke kan føre ud i livet. Selv om det er en fin udmelding så er realiteterne her i landet anderledes. Der til skal det også siges, at der findes børn der ikke føler sig trygge i deres hjem og som ikke vil hjem til deres forældre, det er for nemt at sige, at et barn skal bo hos sine forældre, for realiteterne er anderledes. Der er desværre forældre der giver deres børn utrygge hjem, og disse skal man have skærpet tilsyn omkring.

Selv om der på Grønland er en børneombudsmand, så giver bevillingerne begrænsninger. Hvis man kunne afsætte flere midler, så kan vi være sikre på, at flere initiativer end nu kan blive realiserede.

Der er mange forældre som giver deres sociale arv videre, og for at holde disse i ave må vi styrke den tidlige indsats sammen. Og hos Siumut må vi styrke de initiativer der sigter på forældre som har brug for yderligere rådgivning. Vi ønsker ikke at vi skal overgå hinanden med initiativer, for vi er jo alle ansvarlige.

Siumut vil takke Anthon Frederiksen for forespørgselsdebatten og vi er parate til at samarbejde. Tak.

Laura Táunâjik

Siumut